

עלון 129

משיחות הרצי"ה

פרשת מצורע

האדם הבריא והאדם החולה

האדם – לכתחילה הוא נורמלי, שלם ובריא, הן מבחינה גופנית והן מבחינה מוסרית ורוחנית, אדם המתעניין בתורה של בורא עולם, יוצר האדם.

כך צריך להיות, אבל, בפועל, חיי אדם כוללים כל מיני מצבים, וביניהם מצבים **לא כל כך בריאים** השייכים למציאות האנושית.

אי אפשר להתעלם מכך שלפעמים מופיעים גם כן כל מיני סיבוכים ופגיעות בבריאותו כד כדי כך שאנו מזקקים לכלל של "ניתנה רשות לרופא לרפאות" (ברכות דף ס, א)

בפרשיות "תזריע- מצורע" בולט הדבר במיוחד. קיימים גוונים רבים של שינויים ולקותות לעומת המצב הרצוי, והראשון שבהם - הוא פגיעה בכח הדיבור של האדם.

"האדם – מדבר" - ובעצם עובדה זו הוא יצור חברתי. **שהרי הוא מדבר אל משהו...האדם מוציא אל הפועל מה שנמצא במערכות השכל והרגש, והוא מבטא את מה שבתוכו אל החברה האנושית.**

על כן אדם שמדבר כהוגן ומתבטא באופן נכון, **הוא אדם נכון ואמיתי**. מכאן – החשיבות הגדולה של ערך דיבור האדם, **ולהיפך הגריעותא הנוראה של הדיבור הלא נכון.**

ה"נפש של האדם" מתגלה מתוך **"הרוח הממללת שלו"...** האדם הבריא והטהור והשלם, **מתגלה בדיבורו.**

על פי "שיחות הרב צבי יהודה" (פרשות תזריע - מצורע א תשל"ד 7 עמ' 93) להר"ש אבינר הי"ו וכן לפי "מאורות הרצי"ה" (פרשות תזריע-מצורע תשכ"ד עמ' שיד) להרב הושע רבינוביץ הי"ו

